

pak opouštěli tréninkové letiště a přesouvali se do místa konání závodu. Počasí nám ze začátku přálo a rozjezd mistrovství byl povedený. V úvodním losování jsem si sice pro povinnou sestavu vylosoval nevděčné startovní číslo 3 - z celkového počtu zhruba 60 závodníků a letěl tedy mezi úplně prvními, ale jinak se vše vyvíjelo dobře. V dalších sestavách to již bylo s pořadím o něco lepší, jen počasí nám přestalo v dokončení všech sestav pomáhat. Vítr foukal ze všech možných směrů, někdy až rychlostí 20 m/s. Směr náletu se velmi často měnil a bylo tedy nutné neustále měnit plány na budoucí taktiku v sestavě. Ke konci závodů se pak počasí umírnilo a umožnilo nám dokončit první tajnou sestavu. Tu jsem si opravdu užil a skončil v ní na 5. místě. Celkově to pak bylo 14. místo a touha dostat se do první desítky při dalším mistrovství světa je od té doby opět silnější. Letošní mistrovství беру jako další, velmi cennou zkušenost.

Sluší se také poděkovat všem za podporu v této sezóně, především pak lidem z EEA Techu z Moravské Třebové za skvělou přípravu stroje na sezónu, a dále pak všem členům toužimského aeroklubu za možnost již čtvrtou sezónu trénovat na tomto skvělém místě a samozřejmě sponzorům. Letos v zimě plánuji na letounu ještě další malé úpravy. Touto dobou je stroj již nejspíše ve výrobním závodě v německém Dinslaken. Poprvé jsem se letos také rozhodl využít možnost létat v zimních měsících poblíž španělské Barcelony na identickém letounu (o tomto tréninkovém kempu budu čtenáře velmi rád informovat v některém z příštích číslech AeroHobby). Již teď se těším na další sezónu, s přípravou na ní jsem započal hned druhý den po návratu do Evropy."

Martin Šonka, Extra 300SR (pozn. zn. OK-SON), 3. místo ve Freestyle, 5. místo povinná, 9. místo tajná, celkově 16. příčka

„Z počátku se mi nedařilo zajistit finanční prostředky potřebné k nákladnému přesunu letadla do Ameriky a předpokládal jsem, že si v místě konání nějaké letadlo budu muset zapůjčit. Bohužel se mi ale nepodařilo sehnat někoho, kdo by mi poskytl Extru 330SC - tedy

speciál, které je téměř totožný s mým 300SR. K dispozici byla pouze Extra 300S, což je starší typ, který má menší kormidla a v dnešní době už je vhodný spíše pro méně náročnou kategorii Advanced. Na začátku září jsem si byl na tomto typu zalétat ve Slovinsku, abych věděl, jak vůbec létá. Po několika tes-

tovacích letech bylo rozhodnuto - pokud chci pomýšlet na nějaké dobré umístění, nepůjde to s tímto letadlem. Měl jsem pocit, že létám kotmelce s dopravním letadlem. Musel jsem najít řešení, jak svoji Extru do Texasu dostat stůj co stůj. Řešení se nakonec našlo, ale znamenalo sdílet letoun ještě s dalšími piloty, ale prostředky jsem nakonec byl schopen dát díky tomu dohromady a moje Extra mohla vyrazit do Slovinska k rozebrání, odtud následně do Vídně a potom už letecky do Texasu. Tam jsem měl po přeletu ještě asi čtyři dny na trénink, abych se trochu rozlétal. Přidal jsem se k Petrovi, který již na sympatickém letišti Mid-Way Regional ve městě Waxahachie poctivě trénoval. V porovnání s některými dalšími týmy, které byly v Texasu již celý měsíc před závodem, to samozřejmě nebylo mnoho, ale přesto jsem byl velice rád, že se mi podařilo dopravit na šampionát vlastní speciál. Můj hlavní problém v tréninku obecně je však velké pracovní vytížení, které mi nedovoluje létat tak, jak bych si představoval. Na trénink mi tak zbývají již pouze víkendy, kdy kvůli snížení hladiny hluku v okolí letiště LAC ČR ve Starém Městě u Moravské Třebové není možné trénovat přímo nad letištěm, tudíž se mi trenér Stano Bajzík může ze země věnovat bohužel mnohem méně,

než bych potřeboval. K tomu všemu přidejte ještě velkou porci leteckých dnů a na trénink už zbývá jen velmi málo času. Tento režim si budu muset na příští rok lépe zorganizovat, abych mohl trénovat mnohem víc.

Pokud bych měl ohodnotit proběhnuvší mistrovství jako takové, rozhodně nepatřilo k těm zcela povedeným - a to po všech stránkách. Navíc jej celé doprovázelo velice špatné počasí, silný vítr byl daleko přes povolenou hodnotu a bylo nutné si dokonce odhlasovat, že budeme létat i přes pravidly povolený limit. K tomu mnoho organizačních nedostatků a často rozporuplné hodnocení rozhodčích. Abych však nekončil pesimisticky, tak oba s Petrem cítíme neustálý výkonnostní růst a podařilo se nám v jednotlivých sestavách probít se i mezi nejlepšími pět pilotů světa - to nás samozřejmě velice motivuje k tréninku na mistrovství Evropy v příštím roce. Když se ještě zaměřím na své výsledky, jsem

s pátým a devátým místem z povinné a tajné sestavy relativně spokojen, i když v tajné jsem si pomýšlel na lepší umístění. Bohužel ne příliš povedená volná mě odsunula až na celkové 16. místo. Chuť jsem si ale lehce spravil v závěrečném Freestylu, kde jsem získal bronzovou medaili. Škoda jen, že jsme nebyli kompletní tým, tedy minimálně tři - jak se původně plánovalo - mohli jsme bojovat i o umístění v soutěži týmů, kde jsme měli jistě velmi slušné šance."

Stanislav Bajzík, šéftrenér reprezentačního týmu v letecké akrobacii
„Kategorie Unlimited je nejnáročnější kategorie v letecké akrobacii a to nejenom

